

Sygn. akt: II AKa 312/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Robert Kirejew (spr.)
Sędziowie	SSA Małgorzata Niementowska SSA Mirosław Ziaja
Protokolant	Mateusz Dejas

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice-Wschód w Katowicach Jacka Kępy

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2022 r. sprawy

1. **D. C.**, s. R. i S., urodzonego (...) w K., oskarżonego o czyn z art. 158 § 3 k.k.,
2. **P. L.**, s. R. i J., urodzonego (...) w K., oskarżonego o czyn z art. 158 § 3 k.k.,
3. **T. Ł.**, s. T. i S., urodzonego (...) w K., oskarżonego o czyn z art. 158 § 3 k.k.,
4. **K. D.**, s. B. i H., urodzonego (...) w N., oskarżonego o czyn z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

na skutek apelacji prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 8 kwietnia 2022 roku, sygn. akt V K 136/21

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że:

kwotę zadośćuczynienia orzeczonego solidarnie wobec wszystkich oskarżonych na rzecz I. R. na mocy art. 46 § 1 k.k. podwyższa do 100.000 (stu tysięcy) złotych;

2. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata A. K. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu T. Ł. w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata M. K. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu K. D. w postępowaniu odwoławczym;

5. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata J. L. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem zastępstwa procesowego udzielonego z urzędu oskarżycielce posiłkowej w postępowaniu odwoławczym;

6. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Małgorzata Niementowska SSA Robert Kirejew SSA Mirosław Ziaja

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 312/22 - w części dotyczącej oskarżonych D. C., T. Ł. i K. D.
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 8 kwietnia 2022 r., sygn. akt V K 136/21

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł	

	on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. <i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. <i>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut z punktu 1 tiret pierwsze apelacji obrońcy oskarżonego D. C.: błędnego ustalenia stanu faktycznego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. polegającego na niezasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji nieuprawnionej tezy, że	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż zachodzi związek przyczynowy między pobiciem pokrzywdzonego w dniu 5/6 lutego, a jego śmiercią w dniu 13 maja 2021 r., podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że pokrzywdzony przez kilka dni po pobiciu funkcjonował normalnie, spożywał alkohol, nie korzystał z pomocy lekarza, a nadto przyczyną jego śmierci była niewydolność krążeniowo-oddechowa, będąca konsekwencją licznych, poważnych zakażeń przebytych w szpitalu, dodatkowo nie można ustalić, jakiej jakości opiekę otrzymał pokrzywdzony w szpitalu i czy doszło w tym zakresie do uchybień.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie okazał się zasadny. Sąd odwoławczy stwierdził, że orzekający w tej sprawie w pierwszej instancji Sąd Okręgowy w Katowicach prawidłowo ustalił, że zachodził związek przyczynowy pomiędzy pobiciem A. R. w jego mieszkaniu nocy z 5 na 6 lutego 2021 r., w którym brał udział D. C., a śmiercią pokrzywdzonego w dniu 13 maja 2021 r. w szpitalu. We właściwie odtworzonych przez sąd meriti okolicznościach tej sprawy wystąpiły pełne podstawy do obiektywnego przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za następstwo dokonanego pobicia, jakim był zgon pokrzywdzonego. Odnosząc się w pierwszej kolejności do wyrażanych w apelacji przez obrońcę D. C. wątpliwości, czy pomiędzy najściem i pobiciem		

pokrzywdzonego przez oskarżonych w jego mieszkaniu a momentem, gdy został on odwieziony do szpitala, nie doszło do innego zdarzenia, w którym A. R. zostałby pobity i odniósł obrażenia głowy, sąd odwoławczy potwierdził prawidłowość ustaleń sądu I instancji wskazujących, że w okresie poprzedzającym jego ostatnią hospitalizację nie doszło do żadnego innego pobicia pokrzywdzonego lub podobnego zdarzenia powodującego urazy jego głowy niż to, którego dokonanie zarzucono oskarżonym. Rekonstrukcję wydarzeń przeprowadzoną w tym zakresie przez sąd meriti w oparciu o całokształt zebranego w toku postępowania materiału dowodowego należy uznać za odpowiadającą rzeczywistości przebiegowi wypadków.

Nie ulegało wątpliwości, że w dniu 9 lutego 2021 r. w godzinach porannych A. R., cierpiąc na coraz mocniejszy ból głowy, wezwał pogotowie ratunkowe. Interweniująca wówczas ratowniczką medyczną A. Z. stwierdziła u niego ślady starego urazu głowy - zasinienia oczodołów i pęknięcie skóry pod lewym okiem. Po badaniu stan pokrzywdzonego zaczął się gwałtownie pogarszać - wystąpiły zaburzenia równowagi, nierówność źrenic, a w karetce utracił on przytomność, której, jak się okazało, nie odzyskał aż do śmierci. Z przekonujących relacji sąsiada - świadka Z. W., z którym A. R. utrzymywał bliskie, codzienne kontakty, wynikało, że kilka dni wcześniej w środku nocy pokrzywdzony przywołał go pukaniem w ścianę, a gdy Z. W. do niego przyszedł, zastał go posiniaczonego i zakrwawionego. Na pytanie, co się stało,

pokrzywdzony odpowiedział, że wpadło do jego mieszkania czterech mężczyzn i go pobili, przy czym A. R. nie chciał wówczas korzystać z pomocy medycznej ani wezwać Policji. Świadek Z. W. początkowo to zdarzenie umiejscawiał czasowo na dzień 2 lutego 2021 r., lecz przyznał też, że mogło to nastąpić w nocy z 5/6 lutego 2021 r. (zeznania k. 16-17, 746-747). W ciągu kolejnych dni - do 9 lutego 2021 r. - Z. W. widywał się regularnie z pokrzywdzonym, z którym nawet spożywał piwo i widział pochodzące z tego nocnego zdarzenia ewoluujące obrażenia twarzy A. R.. Obrażenia te spostrzegła także S. B. (1), która spotkała go 2 lub 3 dni po nocnym pobiciu w mieszkaniu, którego była naocznym świadkiem. Zauważyła, że A. R. miał zapuchniętą twarz, głównie pod oczami, jedno oko miał zaklejone, a w drugim miał całe czerwone białka oczne, jednak mówił, że czuje się dobrze (zeznania świadka S. B. (1) 767-775). Zarówno S. B., jak i Z. W. stwierdzali, że nic im nie wiadomo, aby A. R. miał doznać w tamtym czasie jakiegoś innego pobicia, w szczególności w okolicach jakiegoś sklepu. Także przesłuchany na rozprawie właściciel pobliskiego lombardu S. B. (2) (k. 2229-2230) zeznał, że widział A. R. po pobiciu, lecz nie widział jego obrażeń, gdyż pokrzywdzony przyszedł do niego w maseczce, czapce z daszkiem oraz chyba w okularach i nie chciał pokazać twarzy, mówiąc, że wygląda strasznie, przy czym przyznał, że został pobity w swoim mieszkaniu przez cztery osoby. Sygnalizowana w zarzucie odwoławczym obrońcy D. C. możliwość, że pokrzywdzony został w tamtym czasie pobity przez inne osoby w okolicy jakiegoś sklepu wynikała z tego, że A. R. przesłał jednemu ze swoich znajomych za pośrednictwem internetowego

komunikatora zdjęcie swej twarzy z widocznymi obrażeniami, a wypytywany, co się stało, napisał 8 lutego, że tak go urządziło trzech w piątek (piątek przypadał na 5 lutego 2021 r.) i że miał z jednym "spinkę" pod sklepem, a nagle wyskoczyło trzech i nie miał szans. Treść tych wiadomości, ujawnionych i będących podstawą orzekania w myśl przepisu art. 393 § 3 k.p.k., słusznie nie została przez sąd meriti uznana za miarodajną, gdyż z przyczyn obiektywnych nie mogły zostać zweryfikowane zeznaniami pokrzywdzonego stosownie do przepisu art. 174 k.p.k., a zupełnie żaden inny dowód nie potwierdzał, aby doszło do tego typu zdarzenia w okolicach sklepu w tamtym czasie, w tym nie przyznały tego osoby, z którymi A. R. często się kontaktował (Z. W., S. B.), natomiast w wiadomościach przesyłanych do kolegi pokrzywdzony mógł po prostu nie chcieć ujawniać prawdy mogącej stawiać go w niekorzystnym świetle, tj. że pobity został w swoim mieszkaniu oraz że była to reakcja na jego wcześniejsze uderzenie i podbicie oka jednego z mężczyzn (T. Ł.), którzy uczestniczyli w najściu na jego lokum w nocy z 5 na 6 lutego 2021 r. Dlatego w ocenie sądu odwoławczego sąd I instancji zasadnie ustalił, że obrażenia stwierdzone u pokrzywdzonego przez załogę pogotowia ratunkowego rankiem 9 lutego 2021 r. były wyłącznie rezultatem pobicia A. R. dokonanego przez oskarżonych w nocy z 5 na 6 lutego 2021 roku.

Dla oceny mechanizmu powstania obrażeń stwierdzonych u A. R. podczas hospitalizacji oraz ustalenia przyczyny jego śmierci oraz możliwości powiązania przyczyn jego zgonu z pobiciem, jakiego

miał doznać w nocy z 5 na 6 lutego 2021 r., przeprowadzono w toku postępowania w tej sprawie dowody z opinii biegłych lekarzy, prawidłowo uwzględnione przy ustaleniach faktycznych przez sąd I instancji. I tak przypomnieć należy, że w pierwszej opinii, wydanej w dniu 16 lutego 2021 r. (k. 350-351), gdy pokrzywdzony znajdował się w szpitalu w stanie śpiączki mózgowej i ostrej niewydolności oddechowej, biegły sądowy lekarz specjalista chirurg K. S. opisał szczegółowo rezultaty urazu czaszkowo-mózgowego doznanego przez A. R., w tym urazowy krwotok podtwardówkowy nad prawą półkulą mózgu oraz liczne złamania ściany przyśrodkowej i dolnej lewego oczodołu oraz sitowia z przemieszczeniem odłamów kostnych, zaznaczając, że do stwierdzonych obrażeń mogło dojść w wyniku pobicia, którego datę określano wówczas na 2/3 lutego 2021 r., a urazowy krwotok podtwardówkowy mógł stopniowo narastać. Z opinii z oględzin i sekcji zwłok A. R. wydanej przez biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej i Toksykologii Sądowo-Lekarskiej (...) (k. 1176-1178) wynika, że przyczyną zgonu pokrzywdzonego stały się doznane obrażenia głowy w postaci wieloodłamowych złamań kości ściany dolnej i przyśrodkowej oczodołu lewego, sitowia i lewej zatoki szczękowej wraz z następstwami w postaci krwotoków śródczaszkowych, ognisk stłuczeń mózgu, a w końcowym okresie życia niewydolności krążeniowo-oddechowej. Wysłuchiwana na rozprawie w ramach przedstawiania ustnej opinii uzupełniającej (k. 2173-2174) biegła dr S. N. podtrzymała wnioski zawarte w ww. opinii pisemnej i potwierdziła,

że w tym przypadku obrażenia wewnątrzczaszkowe doprowadziły do zgonu pokrzywdzonego, opisała objawy towarzyszące doznaniu urazu z krwawieniem śródczaszkowym i możliwego funkcjonowania osoby z takim urazem i trwającym krwawieniem do momentu wyczerpania się rezerw pomiędzy objętością czaszki o objętością mózgu z rozwijającym się krwiakiem, a także wskazała, że w tym przypadku zakażenia organizmu długotrwale nieprzytomnego pokrzywdzonego, jakie wystąpiły w czasie jego pobytu w szpitalu, były powikłaniem - następstwem doznanych obrażeń śródczaszkowych, spowodowały rozwinięcie się stanu zapalnego, ropni i niewydolności wielonarządowej. Wreszcie z opinii biegłej z zakresu epidemiologii i medycyny środowiskowej dr n. med. A. M. (k. 2355-2365) wynikało, że co prawda u pokrzywdzonego w czasie pobytu w szpitalu na Oddziale Intensywnej Terapii doszło do zakażeń szpitalnych, jednak w ostatnich dniach życia pacjenta opanowano zakażenia, w dniu 12 maja 2021 r. nie wykryto już u niego chorobotwórczych drobnoustrojów, a przyczyną jego zgonu była niewydolność krążeniowo-oddechowa, zaś leczenie infekcji szpitalnych oraz zapewniana tam opieka lekarska były prawidłowe.

Te wszystkie opinie pozwalały przyjąć, że wbrew twierdzeniom apelującego obrońcy D. C., występował bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy pobiciem A. R. w nocy 5/6 lutego 2021 r. i jego zgonem w szpitalu w dniu 13 maja 2021 r. i w zachodzący ciąg przyczynowy nie włączył się żaden inny podmiot z zakresem swej odpowiedzialności,

wylęczającej odpowiedzialność oskarżonych jako sprawców za wywołany skutek pobicia pokrzywdzonego, tj. spowodowanie choroby bezpośrednio zagrażającej jego życiu oraz następstwo tego pobicia, czyli zgon A. R.. Dlatego nie został uwzględniony pierwszy z zarzutów obrońcy oskarżonego D. C..		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę kwalifikacji czynu na art. 158 § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary, wymierzając karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ewentualnie o zwrot sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o obniżenie wymiaru kary do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tak aby oskarżony D. C. mógł odbyć karę w systemie dozoru elektronicznego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie potwierdził się zarzut kwestionujący istnienie związku przyczynowego pomiędzy pobiciem pokrzywdzonego, w którym brał udział oskarżony D. C. a następstwem w postaci śmierci A. R., wobec czego w ramach tego zarzutu nie było podstaw do zmiany bądź uchylecia zaskarżonego wyroku.		
3.2.	Zarzut z punktu 1 tiret drugie apelacji obrońcy oskarżonego D. C.: błędnego ustalenia stanu faktycznego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. polegającego na niezasadnym przyjęciu przez	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	Sąd I instancji nieuprawnionej tezy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż oskarżony D. C. kopał pokrzywdzonego po całym ciele i m.in. jego zachowanie doprowadziło do śmierci pokrzywdzonego, podczas gdy oskarżony konsekwentnie opisywał swoją rolę w zdarzeniu, wskazując na jednokrotne kopnięcie pokrzywdzonego, co znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach P. L.; nadto z wyjaśnień L., C., jak również z zeznań S. B. (1) wynika, że D., Ł. i B. pozostali w mieszkaniu pokrzywdzonego, co nie wyklucza kontynuowania bicia A. R..	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd odwoławczy nie uznał tego zarzutu za zasadny. Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów zebranych w toku postępowania w tej sprawie i w oparciu o dowody, które uznał za wiarygodne, miał pełne podstawy do ustalenia, że oskarżony D. C., podczas zdarzenia rozgrywającego się w nocy z 5 na 6 lutego 2021 r. w mieszkaniu A. R., brał czynny udział w jego pobiciu, kopiąc go po całym ciele. Słusznie sąd meriti uznał za wiarygodne zeznania naocznego świadka zdarzenia - S. B. (1), której procesowe wypowiedzi opisujące przebieg całego zajścia cechowały się konsekwencją i zasadniczą spójnością. Świadek S. B. każdorazowo zeznawała, że D. C. po tym, jak pierwszy zaatakował pokrzywdzonego K. D., najpierw razem z najbardziej agresywnym P. L. kopał A. R., a		

następnie, gdy P. L. przykucnął nad leżącym pokrzywdzonym i okładał go po głowie rękami, nadal zadawał pokrzywdzonemu kopniaki. W zestawieniu z przekonująco konsekwentnymi co do przebiegu ataku na pokrzywdzonego zeznaniami S. B. (1) wyjaśnienia oskarżonych, w tym D. C. słusznie zostały uznane przez sąd meriti jako zmierzające do umniejszenia przez każdego z oskarżonych swojej roli w pobiciu A. R.. D. C. przyznawał w swych wyjaśnieniach, że uczestniczył w napaści na pokrzywdzonego w jego mieszkaniu w nocy z 5 na 6 lutego 2021 r., lecz zaznaczał, że on sam tylko jeden raz uderzył A. R. kolanem w twarz zasłanianą wtedy przez pokrzywdzonego rękami. W ten sposób oskarżony D. C. tłumaczył powstanie krwawego śladu na jego spodniach, który widziała później dziewczyna P. L. W. K.. Opis przebiegu zdarzenia prezentowany w wyjaśnieniach D. C. nie brzmiał przekonująco także z tego względu, że ukazywał pokrzywdzonego jako całkowicie biernego podczas całego zajścia, poddającego się bez oporu opisywanym przez oskarżonego jako lekkim uderzeniom ze strony napastników, którzy mieli uderzać go w twarz co najwyżej otwartą ręką. Opis zdarzenia prezentowany przez D. C. całkowicie nie przystawał do ciężaru i zakresu obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego, uwidocznionych na zdjęciach wysyłanych później przez A. R. matce i znajomemu, a także stwierdzonych w opiniach sądowo-lekarskich. W świetle przekonujących zeznań S. B. (1) odnoszących się do tego, jak zakończyło się zdarzenie, tj. że ona wraz z K. D. i T. Ł. opuściła wtedy mieszkanie przy ul. (...) w

K. chwilę po oskarżonych P. L. i D. C., nie można było zasadnie przyjmować, że to wyłącznie inni spośród napastników niż D. C. i P. L. spowodowali u pokrzywdzonego tak poważne obrażenia ciała, których następstwem stała się w rzeczywistości, jak o tym była mowa w poprzednim punkcie niniejszego uzasadnienia, śmierć A. R. po długim pobycie w szpitalu, w trakcie którego nie odzyskał już przytomności. Dlatego ten zarzut odwoławczy obrońcy oskarżonego D. C. i przedstawiona na jego poparcie w środku odwoławczym argumentacja nie zasługiwały na uwzględnienie.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę kwalifikacji czynu na art. 158 § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary, wymierzając karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ewentualnie o zwrot sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o obniżenie wymiaru kary do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tak aby oskarżony D. C. mógł odbyć karę w systemie dozoru elektronicznego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Niezasadność zarzutu sprawiała, że nie można było na jego podstawie uwzględnić sformułowanych alternatywnie przez obrońcę D. C. wniosków odwoławczych.		
3-3.	Zarzut z punktu 1 tiret trzecie apelacji obrońcy oskarżonego D.	# zasadny

	C.: błędnego ustalenia stanu faktycznego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. polegającego na niezasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji nieuprawnionej tezy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż oskarżony D. C. przewidywał lub mógł przewidzieć następstwo w postaci śmierci pokrzywdzonego, mimo że jest osobą niedoświadczoną, młodą i jak wskazywał nie przewidywał tak poważnych konsekwencji swojego czynu.	# częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie został przez sąd odwoławczy uznany za zasadny. Sąd Okręgowy w Katowicach kwestionowanym wyrokiem uznał oskarżonego D. C. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. Występek określony w tym przepisie ma charakter przestępstwa umyślnego kwalifikowanego przez nieumyślne następstwo. Sąd meriti sprecyzował w sentencji wydanego wyroku, że w odniesieniu do pobicia pokrzywdzonego oskarżeni działali z zamiarem bezpośrednim, natomiast nie wskazał, jaką postać nieumyślności sprawców przyjął w zakresie nieumyślnego następstwa pobicia, tj. czy oskarżeni działali, przewidując możliwość wystąpienia następstwa w postaci śmierci pokrzywdzonego (tzw. świadoma nieumyślność), czy jedynie mogli przewidzieć wystąpienie takiego późniejszego skutku (tzw. nieumyślność nieświadoma). W takiej sytuacji i przy uwzględnieniu okoliczności tej sprawy należy uznać, że oskarżonym przypisano		

udział w pobiciu A. R. z następstwem w postaci śmierci pokrzywdzonego, której nie przewidywali, jednakże mogli przewidzieć, czyli w łagodniejszej postaci nieumyślności odnoszącej się do śmiertelnego następstwa.

Przy tak doprecyzowanym ujęciu czynu przypisanego oskarżonemu D. C. potwierdzić można zapewnienia oskarżonego i twierdzenia jego obrońcy, że z uwagi na młody wiek, brak doświadczenia oraz stan ówczesnej świadomości D. C. w chwili czynu nie przewidywał wystąpienia tak poważnych konsekwencji działania swojego i pozostałych oskarżonych w stosunku do osoby pokrzywdzonego. Niemniej jednak możliwość przewidzenia następstwa, o której mowa w art. 9 § 3 k.k., nie jest uzależniona od indywidualnych możliwości sprawcy wynikających z jego osobowości, wieku, wykształcenia itp., lecz jest wyznaczana w sposób zbiektywizowany, przy uwzględnieniu modelowego wzoru obywatela o odpowiednich dla danej działalności kwalifikacjach, poprzez ustalenie, czy dla takiego przeciętnego człowieka wystąpienie kwalifikującego następstwa było obiektywnie przewidywalne (podobnie A. Zoll w: W. Wróbel (red.), A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, WK 2016, teza 42 do art. 9).

W realiach rozpatrywanej sprawy należy stwierdzić, że D. C. ze względu na okoliczności obiektywne przestępstwa, tj. sposób działania sprawców - zadawanie silnych uderzeń i kopnięć pokrzywdzonemu po całym ciele, a zwłaszcza po głowie, które spowodowały

tak poważne i rozległe obrażenia twarzoczaszki A. R., jak te widoczne na fotografiach jego twarzy wykonanych niedługo po zdarzeniu oraz stwierdzone w opiniach sądowo-lekarskich, nawet będąc osobą młodą i niedoświadczoną życiowo, mógł przewidywać, że spowodowane w taki sposób urazy głowy mogą prowadzić do bardzo poważnych konsekwencji dla zdrowia ofiary takiego pobicia, z następstwem śmiertelnym włącznie. Wszakże nie trzeba dysponować szczególnym doświadczeniem i wiedzą, aby zdawać sobie sprawę, że nawet pojedyncze mocne uderzenie w głowę, np. na skutek upadku na twarde podłoże lub przedmiot, może prowadzić do obrażeń wewnętrznych twarzoczaszki i mózgowia choćby w postaci rozwijających się krwotoków wewnętrznych, nierzadko powodujących skutki prowadzące do zgonu człowieka. W tym wypadku, jak wynika z wyglądu i lekarskiej diagnozy urazów doznanych od oskarżonych przez A. R., takich poważnych uderzeń, ukierunkowanych celowo na twarz i głowę pokrzywdzonego, zostało zadanych wiele. Ponadto jak wynikało z konsekwentnych zeznań świadka S. B. (1), gdy napastnicy skończyli bić i kopać pokrzywdzonego, na jego głowie i na podłodze, na której leżał, widać było krew, a w trakcie samego zajścia świadek miała mówić do napastników, aby nie bili A. R. tak mocno, bo jest chory na serce (w rzeczywistości był po przeszczepie serca wykonanym dwa lata wcześniej). Dlatego ustalenie sądu I instancji - sprowadzające się do możliwości przewidzenia także przez oskarżonego D. C., że na skutek takiego pobicia A. R., w jakim brał udział, może dojść w przyszłości

nawet do śmierci pokrzywdzonego - nie było błędne, zaś podniesiony w tym zakresie zarzut odwoławczy nie był zasadny.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę kwalifikacji czynu na art. 158 § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary, wymierzając karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ewentualnie o zwrot sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o obniżenie wymiaru kary do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tak aby oskarżony D. C. mógł odbyć karę w systemie dozoru elektronicznego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek odwoławczy nie zasługiwał na uwzględnienie z tych samych powodów, które zdecydowały o stwierdzeniu niezasadności omawianego tu zarzutu odwoławczego.		
3.4.	Zarzut z punktu 2 tiret pierwsze apelacji obrońcy oskarżonego D. C.: obrazy przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającej na uznaniu za wiarygodne zeznań świadka S. B. (1), podczas gdy świadek zmieniała wersje zdarzeń, zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i podczas składania zeznań przed Sądem, świadek w dniu zdarzenia znajdowała się w stanie upojenia alkoholowego, a ponadto w tym okresie znajdowała się w ciągu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	alkoholowym, co więcej łączyła ją zażyłość z K. D., a nawet pisała oskarżonemu wiadomości, że jest z nim w ciąży, powyższe okoliczności powinny wzbudzić wątpliwości co do składanych przez świadka depozycji.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie został uwzględniony przez sąd odwoławczy, który uznał, że dokonana przez sąd I instancji ocena zeznań świadka S. B. (1) jako wiarygodnych była prawidłowa i nie doszło przy tym do naruszenia przepisów art. 7 czy art. 410 Kodeksu postępowania karnego. Przede wszystkim trzeba przyznać rację sądowi I instancji, że składane w formie zeznań świadka, po pouczeniach o odpowiedzialności karnej za zeznawanie nieprawdy, relacje S. B. (1) o przebiegu wydarzeń dotyczących A. R., będących przedmiotem niniejszego postępowania karnego, pozostawały konsekwentne w ich głównych, najważniejszych elementach. Zarówno podczas pierwszego przesłuchania na Policji w dniu 16 lutego 2021 r. (k. 95-96, t. I), jak i w trakcie kolejnego, bardziej obszernego przesłuchania podczas śledztwa w dniu 26 marca 2021 r. (k. 767-775 t. IV), jak również w toku konfrontacji w postępowaniu przygotowawczym z K. D. (k. 1296-1297 t. VII), P. L. (k. 1303-1304 t. VII) oraz D. C. (k. 1312-1314 t. VII), a także na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Katowicach w dniu 30 września 2021 r. (k. 2066-2068 t. X) S. B. (1) w niezmienny sposób opisywała przebieg wydarzeń najistotniejszych dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Każdorazowo podawała		

lub podtrzymywała swe wcześniejsze relacje, z których wynikało, że w dniu zdarzenia w godzinach popołudniowych spożywała alkohol w swoim mieszkaniu z ojcem, A. R. oraz pomieszkującym u nich bezdomnym znajomym T. Ł. (1) i w trakcie tego spotkania towarzyskiego A. R. zezłoszczony wypowiedziami T. Ł. uderzył go w twarz, podbijając mu oko, po czym wyszedł z tego mieszkania. Potem, po jej drzemce, późnym wieczorem przybył do mieszkania B. K. D. i razem z nim oraz T. Ł. S. B. (1) udała się do pobliskich, czynnych całodobowo delikatesów, gdzie spotkali oni P. L. i D. C.. P. L. wypytywał swojego znajomego T. Ł., kto podbił mu oko, a gdy ten w końcu przyznał, że był to A. R., z inicjatywy P. L. i D. C. wszyscy pięcioro udali się do mieszkania A. R., dokąd zaprowadził ich T. Ł.. Tam przez pewien czas P. L. i D. C. dobijali się do drzwi mieszkania, a gdy otworzył im pokrzywdzony, trzymający w ręku siekiere, K. D. chwycił za tę siekiere, wyrwał ją A. R. i popchnął go mocno na szafkę tak, że ten upadł na podłogę, a następnie kopnął go w żebra. Potem na leżącym pokrzywdzonym usiadł P. L. i zadawał mu ciosy otwartą dłonią i pięścią w głowę, a w tym czasie D. C. kopał pokrzywdzonego po całym ciele, w tym także po głowie. Bicie pokrzywdzonego trwało przez około 15 minut, przy czym T. Ł. nie zadawał mu żadnych razów, a jedynie powiedział do niego, że mógł go wcześniej nie uderzyć. Następnie wszyscy wyszli z mieszkania A. R., pozostawiając go przytomnego, leżącego na podłodze, gdy na jego twarzy i na podłożu w okolicach głowy widoczna była krew. S. B. (1), T. Ł. i K. D., który zabrał siekiere pokrzywdzonego, udali się do jej mieszkania, a

P. L. i D. C. poszli razem w kierunku mieszkania P. L.. W następnych dniach S. B. (1) spotkała jeszcze A. R. przy lombardzie w okolicy jej domu, widziała obrażenia jego twarzy i usłyszała od niego, że czuje się dobrze, tylko bolą go oczy. Ten główny rdzeń wydarzeń S. B. (1) podtrzymywała we wszystkich swoich procesowych wypowiedziach, mimo ciężącej na niej presji oraz kontaktowania się z nią z jednej strony przez matkę A. R., z drugiej strony przez brata i ojca P. L., a także przy konfrontowaniu jej w czasie śledztwa z aresztowanymi oskarżonymi, w tym z K. D., z którym łączyły ją bliższe, także intymne relacje. Wbrew supozycjom apelującego obrońcy D. C., S. B. (1) w zasadniczych kwestiach nie zmieniała swoich zeznań, a nieścisłości czy niekonsekwencje w jej depozycjach procesowych dotyczyły okoliczności w istocie pobocznych, takich jak precyzowanie dokładnej daty zdarzenia, potwierdzenie, że pozostawała w bliskiej zażyłości z K. D., czy przyznanie, że z mieszkania pokrzywdzonego najpierw wyszli P. L. i D. C., a dopiero kilka chwil później pozostała trójka, co nie miało większego znaczenia, gdyż w tym czasie nic istotnego w mieszkaniu pokrzywdzonego nie mogło się już zdarzyć, ponieważ S. B. wraz z T. Ł. i K. D. musiała wyjść zaraz po oskarżonych P. L. i D. C., skoro widziała, w jakim kierunku się udali. Nader istotna jest też przemawiająca za wiarygodnością zeznań S. B. okoliczność, że tylko jej relacja, w odróżnieniu od wersji przedstawianej przez oskarżonych, odpowiadała rzeczywiście stwierdzonym u pokrzywdzonego w opiniach sądowo-lekarskich rozległym obrażeniom zewnętrznym

i wewnętrznym jego głowy. S. B. (1) nie ukrywała też okoliczności dla niej niekorzystnych, tj. faktu spożywania przez nią alkoholu przed, jak i po zdarzeniu, przy czym zaznaczała jednak, że nie była na tyle nietrzeźwa, aby nie pamiętać przebiegu wypadków, czy też jej udziału w najściu na mieszkanie pokrzywdzonego, niezapobiegnięciu jego pobiciu i nieudzieleniu pomocy pokrzywdzonemu, której ten zresztą nie oczekiwał, jak również charakteru swych zażyłych relacji z pozostającym wówczas w związku małżeńskim K. D.. Nie zmieniła też swoich zeznań w części niekorzystnej dla K. D., potwierdzając każdorazowo zapoczątkowanie przez niego ataku na pokrzywdzonego, kopnięcie przezeń A. R. w żebra i zabór jego siekiery. Potrafiła też przekonująco wytłumaczyć, dlaczego ojcu i bratu P. L. przedstawiała odmienny opis tego, jak przebiegało zdarzenie i jak się w jego trakcie zachowywali oskarżeni P. L. i D. C., wskazując, że mówiła w prywatnych rozmowach to, co rozmówcy chcieli usłyszeć, aby nie przysparzać sobie wrogów. Przy uwzględnieniu więc całokształtu materiału dowodowego oraz okoliczności tej sprawy sąd I instancji pozytywnie ocenił wiarygodność zeznań S. B. (1), a ocena ta, zdaniem sądu odwoławczego, pozostawała w zgodzie z regułami rządzącymi swobodną, sędziowską oceną dowodów, określonymi w art. 7 k.p.k., nie będąc sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania i wskazaniem płynącymi z doświadczenia życiowego.

Z tych wszystkich powodów omawiany zarzut odwoławczy jako niezasadny nie został uwzględniony.

Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę kwalifikacji czynu na art. 158 § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary, wymierzając karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ewentualnie o zwrot sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o obniżenie wymiaru kary do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tak aby oskarżony D. C. mógł odbyć karę w systemie dozoru elektronicznego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zarzut odwoławczy nie został uznany za zasadny, więc na jego podstawie nie można było dokonać wnioskowanych zmian zaskarżonego orzeczenia, a nie było również powodów do wydania w instancji odwoławczej wyroku o charakterze kasatoryjnym.		
3-5.	Zarzut z punktu 2 tiret drugie apelacji obrońcy oskarżonego D. C.: obraży przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającej na uznaniu za częściowo niewiarygodne wyjaśnień oskarżonych D. C. i P. L., podczas gdy oskarżeni w przeciwieństwie do oskarżonego D. nie mieli żadnego doświadczenia procesowego, D. C. już podczas pierwszego przesłuchania miał wiedzę o zatrzymaniu i złożeniu wyjaśnień przez pozostałych sprawców, a składane przez niego oświadczenia stojące początkowo w sprzeczności ze stawianą przez oskarżyciela	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	też, znajdowały na późniejszych etapach potwierdzenie w materiale dowodowym (data zdarzenia, związek (...), pozostanie przez B., Ł. i D. w mieszkaniu pokrzywdzonego).	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut ten nie został uwzględniony przez sąd odwoławczy, gdyż dokonana przez sąd I instancji ocena wyjaśnień oskarżonych D. C. i P. L., chociaż wyrażona w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w formie niezwykle lapidarnej, była jednak trafna. Zasadnie więc sąd meriti przyjął za miarodajne wyjaśnienia D. C. jedynie w części - głównie co przyznania, że brał udział w pobiciu A. R., do czego dodać można także podawane przez tego oskarżonego inne, poboczne okoliczności wydarzeń, takie jak wymienione w zarzucie, tj. odnoszące się do sprecyzowania daty najścia na mieszkanie pokrzywdzonego, związku (...) z K. D. czy kolejności wychodzenia z mieszkania pokrzywdzonego. Prawidłowo, zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniami doświadczenia życiowego oraz przy uwzględnieniu wymowy całokształtu materiału dowodowego sąd I instancji uznał, że nie można było uznać za wiarygodne wyjaśnień D. C. i P. L. co do szczegółowego opisu, jak przebiegał atak na pokrzywdzonego w jego mieszkaniu i jak zachowywali się w jego trakcie poszczególni oskarżeni. Słusznie sąd meriti uznał, że oskarżeni w swych wyjaśnieniach starali się przede wszystkim umniejszać swoje role w pobiciu A. R., a przedstawiany przez nich przebieg zajścia rażąco nie		

przystawał do zakresu i rozmiarów obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego w efekcie pobicia przez oskarżonych oraz prezentował mało realny, nieprzekonujący i przez to nieprawdopodobny obraz wypadków, które wydarzyły się w mieszkaniu A. R.. Trudno bowiem uznać za miarodajny przedstawiany przez D. C. i P. L. taki przebieg zdarzenia, że po otwarciu drzwi przez pokrzywdzonego D. C. popchnął go tylko tak, że ten przykucnął, po czym D. C. miał zostać odciągnięty od pokrzywdzonego przez P. L., który podniósł A. R. do pozycji stojącej i zadał mu uderzenie otwartą ręką w twarz, a gdy chciał to powtórzyć trafił w rękę zasłaniającego twarz pokrzywdzonego, po czym jeszcze D. C. uderzył kolaniem w zasłoniętą rękami twarz pokrzywdzonego i dwaj najmłodszy oskarżeni opuścili ten lokal, widząc jeszcze, że pięścią w twarz uderza pokrzywdzonego K. D.. Jak sygnalizowano to już w punkcie 3.2 niniejszego uzasadnienia, taki opis wypadków brzmi sztucznie, zakłada zadziwiającą bezwolność pokrzywdzonego poddającego się lekkim i niegroźnym atakom ze strony oskarżonych, którzy mieliby na dodatek uderzać go głównie otwartą ręką, a takie zaledwie policzkowanie klóci się z tłem zdarzenia - atakiem na pokrzywdzonego w jego mieszkaniu przez kilka osób celem dania mu nauczki za wcześniejsze podbicie oka T. Ł. oraz z rzeczywistymi skutkami i następstwami razów zadanych w okolicy głowy A. R.. Słusznie więc i w zgodzie z wymogami wynikającymi z przepisów art. 7 i 410 k.p.k. wyjaśnienia oskarżonych D. C. i P. L. w części dotyczącej szczegółowego przebiegu ataku na pokrzywdzonego zostały uznane za niemiarodajne, a sąd za bardziej

przekonującą w tym zakresie uznał wersję wydarzeń przedstawianą w konsekwentnych zeznaniach S. B. (1). Prawidłowości tego stanowiska nie było w stanie podważyć powołanie się przez apelującego na wiarygodność wyjaśnień D. C. co do wskazanych w zarzucie okoliczności pobocznych dla całego zdarzenia. Dlatego omawiany zarzut uznano za niezasadny.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę kwalifikacji czynu na art. 158 § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary, wymierzając karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ewentualnie o zwrot sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o obniżenie wymiaru kary do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tak aby oskarżony D. C. mógł odbyć karę w systemie dozoru elektronicznego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu nie pozwalała na uwzględnienie na jego podstawie sformułowanych w apelacji obrońcy oskarżonego D. C. wniosków odwoławczych.		
3.6.	Zarzut z punktu 2 tiret trzecie apelacji obrońcy oskarżonego D. C.: obrazy przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającej na uznaniu za wiarygodne zeznań świadków W. K. i W. S., pomimo tego, że W. K. była w związku z P. L., i	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	jak sama twierdzi chciała mu pomóc, a W. S. nie potrafiła nawet podać przybliżonej daty zdarzenia, myląc się w tej kwestii zasadniczo, wobec czego pozostała część jej depozycji powinna wzbudzić wątpliwości.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Świadkowie W. K. - ówczesna dziewczyna oskarżonego P. L. oraz W. S., związana emocjonalnie z bratem P. D., nie były naocznymi świadkami zdarzenia, jakie rozegrało się pomiędzy oskarżonymi i pokrzywdzonym A. R.. Informacje o wydarzeniach, jakie zaszły w mieszkaniu pokrzywdzonego, posiadały jedynie z wypowiedzi oskarżonych, a zwłaszcza P. L. oraz z nagrywanej ukradkiem rozmowy D. L. z S. B. (1), w trakcie której przedstawiała wersję wypadków korzystną dla P. L. z powodów opisanych już przy odnoszeniu się do oceny jej zeznań. Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom W. K. i W. S., lecz jak wynika z pisemnego uzasadnienia wyroku, nie co do rzeczywistego przebiegu inkryminowanego zdarzenia, tylko właśnie w zakresie tego, co usłyszały o całym zajściu od oskarżonych P. L., D. C. i S. B.. W takim ujęciu zeznania wymienionych świadków w istocie nie nasuwały wątpliwości co do ich zgodności z prawdą, tym bardziej że nawet D. C. przyznał, że na spodniach miał plamę pochodzą od krwi pokrzywdzonego, która miała powstać, gdy uderzył A. R. kolanem w zasłoniętą rękami twarz, a właśnie o takiej plamie zeznawała też W. K.. Należy jednak podkreślić, że dla rozstrzygnięcia sprawy zeznania W. S. oraz W. K. miały marginalne znaczenie i aczkolwiek zostały		

właściwie ocenione przez sąd I instancji, to nawet błędna ocena depozycji tych osób nie miałyby wpływu na treść zapadłego w pierwszej instancji rozstrzygnięcia. Dlatego omawiany zarzut nie mógł zostać uwzględniony.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę kwalifikacji czynu na art. 158 § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary, wymierzając karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ewentualnie o zwrot sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o obniżenie wymiaru kary do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tak aby oskarżony D. C. mógł odbyć karę w systemie dozoru elektronicznego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W oparciu o ten niezasadny zarzut nie było powodów do zmiany bądź uchylecia kwestionowanego orzeczenia.		
3.7.	Zarzut z punktu 2 tiret czwarte apelacji obrońcy oskarżonego D. C.: obrazy przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającej na uznaniu za wiarygodne zeznań świadka I. R., podczas gdy świadek zeznawała odmiennie w toku postępowania przygotowawczego i podczas rozprawy sądowej, jak również świadek reagowała emocjonalnie, na pytania zadane przed odczytaniem jej uprzednio złożonych zeznań opisała odmienną	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	wersję zdarzeń, z której wynikało, że wszelkie informacje posiada od S. B. (1).
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Zarzut nie był zasadny, a sąd I instancji słusznie obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadki I. R. - matki pokrzywdzonego, nie naruszając przy tym przepisów art. 7 i art. 410 k.p.k. I. R. w lutym 2021 r. do momentu hospitalizacji przebywała w Niemczech i informacje o wydarzeniach związanych z doznaniem przez jej syna obrażeń ciała, których następstwem ostatecznie stała się jego śmierć, posiadała z rozmowy telefonicznej z pokrzywdzonym z dnia 8 lutego 2021 r., po której przesłał jej też zdjęcie swojej twarzy, a także z informacji, jakie zebrała na temat przedmiotowego zdarzenia po swoim powrocie do kraju, pochodzących w większości od S. B. (1). Rozbieżności między zeznaniami tego świadka utrwalonymi w postępowaniu przygotowawczym a składanymi spontanicznie przed sądem nie były znaczne i mogły wynikać ze zniekształcenia się w pamięci świadka w miarę upływu czasu pewnych szczegółów, dlatego za bardziej miarodajne należy uznać jej zeznania złożone w trakcie prowadzonego w tej sprawie śledztwa. Podkreślić jednak należy, że nie było tak, jak twierdzi obrońca w zarzucie, że zeznając na rozprawie, I. R. przed odczytaniem wcześniejszych jej zeznań mówiła, że wszelkie informacje posiada od S. B. (1), gdyż wyraźnie opisała na wstępie rozmowę telefoniczną	

z synem z dnia 8 lutego 2021 r. (k. 2174 t. X). Nie może też dziwić emocjonalne podejście I. R. do składania zeznań w tej sprawie przed sądem, skoro postępowanie dotyczyło odpowiedzialności karnej oskarżonych za pobicie z następstwem śmiertelnym jej syna, więc zarzut odwoławczy w tym zakresie należy uznać za co najmniej niezrozumiały. Sąd I instancji nie pokusił się co prawda o szczegółową analizę poszczególnych zeznań świadka I. R., jednakże należy stwierdzić, że ten mankament procedowania nie miał istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż najistotniejszych w tej sprawie ustaleń, dotyczących przebiegu napaści na pokrzywdzonego, słusznie dokonano w oparciu o zeznania naoczego świadka zdarzenia - S. B. (1), a nie na podstawie relacji świadków, którzy informacje o tym zajściu czerpali z opowiadań innych osób. Z tych powodów sąd odwoławczy nie dopatrył się w związku z oceną zeznań I. R. obrazy przepisów postępowania mogącej mieć wpływ na treść wyroku dotyczącego D. C..

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę kwalifikacji czynu na art. 158 § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary, wymierzając karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ewentualnie o zwrot sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o obniżenie wymiaru kary do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tak aby oskarżony D. C. mógł odbyć karę w systemie dozoru elektronicznego.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zarzut nie okazał się trafny, więc nie przychyłono się również do wniosków odwoławczych sformułowanych w apelacji obrońcy oskarżonego D. C..		
3.8.	Zarzut z punktu 2 tiret piąte apelacji obrońcy oskarżonego D. C.: obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającej na wskazaniu, że A. R. wysłał znajomemu wiadomość ze zdjęciem swojej zasinionej twarzy i jednoczesnym pominięciu treści wiadomości, w której pokrzywdzony informował o pobiciu go pod sklepem.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W tej kwestii sąd odwoławczy wypowiedział się już w punkcie 3.1 formularza niniejszego uzasadnienia i dla uniknięcia zbędnych powtórzeń należy w tym miejscu odesłać do przedstawionej tam argumentacji. Przyznać trzeba, że sąd I instancji nie odniósł się do treści wiadomości przesłanej przez pokrzywdzonego znajomemu, w której wspominał o pobiciu przy sklepie, jednak ze względów wskazanych już przez sąd odwoławczy ta wiadomość nie była zgodna z prawdą, zatem nie wystąpiła przy tym obraza przepisów postępowania w zakresie oceny dowodów, która miałaby wpływ na		

treść wydanego w pierwszej instancji orzeczenia.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę kwalifikacji czynu na art. 158 § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary, wymierzając karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ewentualnie o zwrot sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o obniżenie wymiaru kary do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tak aby oskarżony D. C. mógł odbyć karę w systemie dozoru elektronicznego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nietrafność zarzutu determinowała niemożność uwzględnienia na jego podstawie wniosków odwoławczych zawartych w apelacji.		
3.9.	Zarzut dodatkowy z punktu 2 apelacji obrońcy oskarżonego D. C.: obraży przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie istniejących i nie dających się usunąć wątpliwości w sprawie na niekorzyść oskarżonego, tj. wbrew regule in dubio pro reo.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przytoczony powyżej zarzut był chybiony, gdyż sąd I instancji nie napotkał przy dokonywaniu ustaleń faktycznych i rozstrzyganiu tej sprawy takich wątpliwości, których		

nie można byłoby rozstrzygnąć w drodze prawidłowej, wszechstronnej oceny materiału dowodowego. Podkreślić trzeba, że dla zasadności zarzutu obraży przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nie wystarczy zaprezentowanie przez skarżącego własnych wątpliwości co do stanu dowodów, ale konieczne jest wykazanie, że sąd orzekający w sprawie rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego (tak też zasadnie przyjął Sąd Najwyższy np. w postanowieniu z dnia 31 marca 2022 r., sygn. I KK 71/22, LEX nr 3418076), a taka sytuacja na kanwie rozpatrywanej sprawy nie wystąpiła, wobec czego zarzut należało uznać za niezasadny.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę kwalifikacji czynu na art. 158 § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary, wymierzając karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ewentualnie o zwrot sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o obniżenie wymiaru kary do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tak aby oskarżony D. C. mógł odbyć karę w systemie dozoru elektronicznego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zarzut nie był zasadny, więc wnioski odwoławcze w związku z nim nie mogły zostać uwzględnione.		
3.10.	Ostatni zarzut z apelacji obrońcy oskarżonego D. C., podniesiony	# zasadny

	"z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd wyżej wskazanych zarzutów": rażąco surowej kary wymierzonej oskarżonemu, który jako osoba młoda, niekarana, o ustabilizowanej sytuacji życiowej, nie mająca jakichkolwiek kontaktów ze światem przestępczym zasługuje na karę łagodniejszą.	# częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie został uznany za zasadny. Sąd I instancji w należyтым stopniu wziął pod uwagę zarówno okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego D. C., w tym jego młody wiek, pozytywną opinię środowiskową, nie nasuwający poważniejszych zastrzeżeń dotychczasowy tryb życia oraz wyrażenie skruchy i żalu, a także postawę pokrzywdzonego, w tym zaniechanie skorzystania przezeń z natychmiastowej pomocy lekarskiej po pobiciu, jak również uwzględnił czynniki przemawiające za obostrzeniem kary w tym przypadku, tj. działanie oskarżonego pod wpływem alkoholu, bez powodu i jego najbardziej agresywną, obok P. L., postawę wobec pokrzywdzonego w czasie zajścia. Przypisane oskarżonemu przestępstwo zagrożone jest karą od jednego roku do dziesięciu lat pozbawienia wolności, a zważywszy również na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, który naruszył najbardziej doniosłe dobro chronione prawem, jakim jest życie człowieka, wymierzonej D. C. kary dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, a zatem znacznie bliższej dolnej niż górnej granicy ustawowego		

zagrożenia karą, nie można uznać za niewspółmiernie surową i to w stopniu rażącym. Dlatego sąd odwoławczy nie podzielił twierdzeń obrońcy zawartych w ostatnim z zarzutów ujętych w apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego D. C..		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę kwalifikacji czynu na art. 158 § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary, wymierzając karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ewentualnie o zwrot sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o obniżenie wymiaru kary do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tak aby oskarżony D. C. mógł odbyć karę w systemie dozoru elektronicznego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd odwoławczy nie uznał, aby w tej sprawie doszło do wymierzenia D. C. kary rażąco niewspółmiernie surowej, wobec czego nie uwzględnił wniosków odwoławczych jego obrońcy o zmianę kwestionowanego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary.		
3.11.	Zarzut z punktu 1) tiret pierwsze apelacji obrońcy oskarżonego K. D.: obrazy przepisów postępowania, mającej istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 4, 7 i 410 k.p.k. wyrażającą się dokonaniem dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, nie opartej o całokształt	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, sprzecznej z logiką, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a to poprzez całkowite pominięcie treści wyjaśnień oskarżonego K. D. i oceny ich wiarygodności, w sytuacji gdy ten wskazał, że w miejscu zdarzenia znalazł się wbrew swojej woli - z obawy przed współoskarżonymi, co ma istotne znaczenie w kontekście realizacji znamienia strony podmiotowej przypisanego przestępstwa w postaci zamiaru lub też jego braku, a także w kontekście samego przebiegu zdarzenia i działania oskarżonego.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd odwoławczy stwierdził, że pierwszy zarzut odwoławczy ujęty w apelacji obrońcy oskarżonego K. D. nie był zasadny, gdyż sąd I instancji nie naruszył przepisów postępowania, nie uznając wyjaśnień oskarżonego K. D. za wiarygodne w takim stopniu, aby móc oprzeć na nich ustalenia faktyczne w tej sprawie. Oskarżony K. D. przyznał, że był w mieszkaniu pokrzywdzonego z pozostałymi oskarżonymi oraz S. B. (1), gdy doszło do pobicia A. R., który otworzył drzwi trzymając w ręku siekierę. To w zasadzie były jedyne nie budzące wątpliwości okoliczności przedstawione w wyjaśnieniach K. D.. W pozostałym zakresie jego procesowe wypowiedzi nie brzmiały przekonująco i słusznie zostały ocenione przez sąd meriti jako zmierzające do umniejszenia własnej roli w pobiciu A. R.. Oskarżony K. D. wyrażał		

wątpliwości odnośnie do daty tego zdarzenia, umiejscawiając je na koniec stycznia 2021 r., co nie znajdowało potwierdzenia w innych dowodach, w tym niezgodne było z wiadomościami wysyłanymi przez pokrzywdzonego, który podawał 8 lutego 2021 r., że został pobity w ostatni piątek - przypadający na 5 lutego 2021 r. - i ta data znalazła też potwierdzenie np. w wyjaśnieniach D. C.. Poszczególne wyjaśnienia K. D. złożone w tej sprawie różniły się między sobą w szczegółach, np. co do tego, czy S. B. (1) i w jaki sposób miała też atakować pokrzywdzonego, czy on wyrwał z rąk pokrzywdzonego siekierę czy siekierę odrzucił sam A. R., a nadto zupełnie niewiarygodnie K. D. opisywał siebie jako obiekt ataków ze strony oskarżonych D. C. i P. L., którzy mieli popychać go już przy spotkaniu przed pójściem do A. R., podejrzewając go o podbicie oka T. Ł., a także później w mieszkaniu pokrzywdzonego, gdzie tylko według swych słów miał go bronić przed agresją współoskarżonych, samemu będąc popchniętym na meblościankę, zaś A. R. miał tylko na wstępie popchnąć lub posadzić na czymś miękkim. Eksponowana przez obrońcę w zarzucie okoliczność, że do miejsca zamieszkania pokrzywdzonego K. D. trafił wbrew swej woli, gdyż obawiał się młodszych oskarżonych, nie była prezentowana w spontanicznej części wyjaśnień oskarżonego K. D., który jedynie, odpowiadając na rozprawie na pytanie swego obrońcy (k. 2021-2022), oświadczył, że towarzystwo naciskało na niego w pewien sposób, by on również poszedł do R. wyjaśnić sprawę podbitego oka T. Ł.. Trzeba także podkreślić, że oskarżony K. D. jest osobą o bogatej przeszłości kryminalnej, był karany

m.in. za przestępstwa rozbojów, w tym połączonych z pobiciem, a więzienie po odbyciu ostatniej z kar pozbawienia wolności opuścił we wrześniu 2019 roku. Nieprzekonująco więc brzmiały jego twierdzenia oraz tezy apelującego na jego korzyść obrońcy, aby miał on obawiać się oskarżonych D. C. i P. L..

Przy uwzględnieniu tych wszystkich okoliczności stanowisko sądu I instancji, który uznał za bardziej wiarygodne od wyjaśnień oskarżonych, w tym od odosobnionych w swej treści depozycji K. D., konsekwentne co do najistotniejszych elementów zdarzenia zeznania świadka S. B. (1), trzeba uznać za w pełni uzasadnione i nie naruszające wymogów swobodnej oceny dowodów ujętych w przepisie art. 7 k.p.k. oraz nie uchybiających konieczności brania pod uwagę przy ocenie dowodów i czynieniu ustaleń faktycznych całokształtu materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej, stosownie do przepisu art. 410 k.p.k., jak również nie wynikające z braku obiektywizmu organu prowadzącego postępowanie karne uchybiającego zasadzie z art. 4 k.p.k. Dlatego omawiany zarzut odwoławczy nie został uznany za zasadny.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie, że K. D. nie działał w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi i przypisanie mu naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonego, alternatywnie – o uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie dotyczącym K. D. i przekazanie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Jak przedstawiono wyżej sąd odwoławczy nie stwierdził, aby przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia sąd I instancji naruszył przepisy postępowania dotyczące zasad rządzących swobodną, sędziowską oceną dowodów, co miałooby prowadzić do nieuprawnionego ustalenia, że K. D. wziął udział w pobiciu A. R. w nocy z 5 na 6 lutego 2021 r., wobec czego nie było powodów do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia w tym zakresie albo do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.		
3.12.	Zarzut z punktu 1) tiret drugie apelacji obrońcy oskarżonego K. D.: obrazy przepisów postępowania, mającej istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 4, 7 i 410 k.p.k. wyrażającą się dokonaniem dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, nie opartej o całokształt ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, sprzecznej z logiką, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a to poprzez przyjęcie, że skutkiem pobicia A. R. w nocy z 5 na 6 lutego 2022 [powinno być: 2021 - przyp. sądu odw.] roku była jego śmierć, podczas gdy powołani w sprawie biegli nie byli w stanie przesądzić, czy gdyby ten zdecydował się na pomoc medyczną, można było uratować jego życie, szczególnie wobec stwierdzenia sądu, że to pokrzywdzony swoim	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	postępowaniem po zdarzeniu mógł przyczynić się do powstania infekcji bakteryjnej, która okazała się fatalna w skutkach, czego konsekwencją było nieprawidłowe przyjęcie kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonym z art. 158 § 3 kk.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut ten nie był zasadny. Szczegółowe rozważania dotyczące możliwości i konieczności w tym przypadku przypisania odpowiedzialności za następstwo w postaci śmierci A. R. sprawcom jego pobicia dokonanego w nocy z 5 na 6 lutego 2021 r. zostały przedstawione w punkcie 3.1 niniejszego uzasadnienia i aby uniknąć ich zbędnego powielania, trzeba do nich w tym miejscu odesłać. Podkreślić przy tym jeszcze raz wypada, że zgodnie z opiniami wydanymi przez biegłych z zakresu medycyny sądowej ze (...) oraz przez biegłą z zakresu epidemiologii i medycyny środowiskowej, przyczyną zgonu A. R. nie była żadna z infekcji bakteryjnych, które wystąpiły w czasie jego długiej hospitalizacji, tylko niewydolność wielonarządowa będąca następstwem doznanych na skutek pobicia obrażeń śródczaszkowych. Fakt, że biegli nie mogli stanowczo stwierdzić, czy gdyby pokrzywdzony zaraz po zdarzeniu skorzystał z pomocy medycznej, to do najpoważniejszego następstwa by nie doszło, nie wyłącza odpowiedzialności oskarżonych za całość następstw dokonanego przez nich pobicia, gdyż nie była to okoliczność przerywająca ciąg przyczynowo-		

skutkowy pomiędzy pobiciem a jego konsekwencjami, a nadto nie włączył się tu w bieg zdarzeń inny podmiot z zakresem swej odpowiedzialności wyłączającym w całości możliwość obiektywnego przypisania skutku sprawcom pobicia. Nie można bowiem zasadnie twierdzić, że jeśli tylko ofiara fizycznej agresji ze strony innych osób ten atak przeżyje, to już tylko ona odpowiada za doprowadzenie do udzielenia sobie pomocy lekarskiej mogącej zapobiec wystąpieniu skutku śmiertelnego. Obowiązek wezwania pomocy medycznej ciążył w tym przypadku przede wszystkim na oskarżonych, ponieważ to oni swym działaniem wywołali zagrożenie dla dóbr prawnych w postaci zdrowia oraz życia pokrzywdzonego i oni też zaniechali zapewnienia pokrzywdzonemu pomocy lekarskiej po tym zdarzeniu.

Z tych przyczyn nie uwzględniono przywołanego wyżej zarzutu odwoławczego.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego orzeczenia wobec braku możliwości ustalenia jasnego związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem sprawców a śmiercią pokrzywdzonego - przyjęcie kwalifikacji z art. 158 § 3 kk. [powinno być: 158 § 1 k.k. - przyp. sądu odw.] i wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary, alternatywnie - o uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie dotyczącym K. D. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zarzut nie był zasadny, więc na jego podstawie nie można było dokonać wnioskowanych zmian zaskarżonego wyroku albo wydać w instancji odwoławczej orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.		
3.13.	Zarzut z punktu 2) apelacji obrońcy oskarżonego K. D.: obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 49a k.p.k., poprzez orzeczenie na rzecz matki pokrzywdzonego I. R. kwoty 50 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, podczas gdy żądanie w tym przedmiocie zostało zgłoszone w ramach końcowych głosów stron, zaś wskazany przepis wymaga sformułowania wniosku o zasądzenie świadczenia z art. 46 § 1 k.k. jeszcze przed zamknięciem przewodu sądowego na rozprawie głównej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie okazał się trafny. Faktem jest, że oskarżycielka posiłkowa - matka pokrzywdzonego I. R. oraz jej pełnomocnik z urzędu złożyli wniosek o zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 5 milionów złotych od oskarżonych na rzecz oskarżycielki posiłkowej dopiero po zamknięciu przewodu sądowego na rozprawie głównej, a zatem po terminie do złożenia takiego wniosku określonym w przepisie art. 49a k.p.k. Niemniej jednak brzmienie przepisu art. 46 §		

1 Kodeksu karnego nie pozostawia wątpliwości, że w przypadku skazania sąd orzekający w sprawie karnej zobligowany jest do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem lub zadośćuczynienia za wynikłą z przestępstwa krzywdę, jeżeli zostanie skutecznie złożony stosowny wniosek, natomiast gdy takiego wniosku brak, a za taki przypadek należy uznać sytuację, gdy wniosek został złożony po terminie wynikającym z art. 49a k.p.k., sąd meriti może i tak fakultatywnie orzec rzeczony odszkodowanie lub zadośćuczynienie. Innymi słowy, terminowe złożenie wniosku o odszkodowanie lub zadośćuczynienie w toku postępowania karnego ma taki skutek, że rodzi obowiązek po stronie sądu zasądzenia stosownego odszkodowania lub zadośćuczynienia tudzież nawiązki w sytuacji określonej w art. 46 § 2 k.k., natomiast niezłożenie takiego wniosku lub złożenie go po ustawowym terminie powoduje, że sąd nie musi, lecz tylko może orzec odszkodowanie, zadośćuczynienie, ewentualnie nawiązkę. W niniejszej sprawie należy więc przyjąć, że sąd I instancji skorzystał z fakultatywnej możliwości zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz osoby najbliższej wobec pokrzywdzonego zmarłego w następstwie popełnionego na jego szkodę przez oskarżonych przestępstwa - na podstawie przepisu art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 446 § 4 k.c. Nie doszło więc do obrazy przepisu art. 49a k.p.k., która miałaby wpływ na prawidłowość zaskarżonego wyroku w części dotyczącej zasądzonych zadośćuczynienia, więc podniesiony

w tym zakresie zarzut odwoławczy nie mógł zostać uwzględniony.		
Wniosek		
Z tym zarzutem nie został powiązany odpowiedni wniosek odwoławczy w apelacji obrońcy oskarżonego K. D..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie było podstaw do zmiany na korzyść oskarżonego wyroku sądu I instancji w punkcie zasadzającym zadośćuczynienie solidarnie od oskarżonych na rzecz oskarżycielki posiłkowej, gdyż możliwe było fakultatywne orzeczenie takiego zadośćuczynienia przez Sąd Okręgowy w Katowicach w tej sprawie.		
3.14.	Zarzut z punktu 3) apelacji obrońcy oskarżonego K. D. (podniesiony "z ostrożności procesowej" na wypadek uznania przez Sąd, że wcześniejsze zarzuty nie zasługują na uwzględnienie): rażącej niewspółmierności kary, polegającej na wymierzeniu kary zbyt surowej, tj. 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy Sąd I instancji przypisał oskarżonemu K. D. znacznie mniejszy udział w pobiciu pokrzywdzonego (którego zakres nie mógł zagrażać życiu lub nawet zdrowiu A. R.), zaś sam oskarżony wskazywał, iż wszystkie jego działania kierowane były strachem przed współoskarżonymi (których uznano za agresywnych), nadto jako jedyny wyłączył ze zdarzenia niebezpieczne narzędzie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	w postaci siekiery, czym ograniczył jego skutki.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Ten zarzut również nie okazał się zasadny. Sąd I instancji przy orzekaniu kary wobec oskarżonego K. D. w należyтым stopniu uwzględnił czynniki wpływające na jej wymiar. W szczególności musiała znaleźć odzwierciedlenie w wysokości represji karnej stosowanej wobec tego oskarżonego bardzo istotna okoliczność obciążająca w postaci działania w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 k.k., wynikającego z uprzedniego wielokrotnego skazania za przestępstwa podobne na kary pozbawienia wolności w połączeniu z faktem, że ostatnią z tych kar K. D. zakończył odbywać we wrześniu 2019 roku. Na wysoki stopień społecznej szkodliwości przestępstwa popełnionego przez K. D. wpływ miała też nieodwracalność najpoważniejszego z możliwych następstw czynu zabronionego, tj. śmierci człowieka. Sąd meriti miał na względzie, że K. D. nie był najbardziej agresywnym uczestnikiem pobicia, lecz biorąc w nim aktywny udział ponosił odpowiedzialność za całość następstw wynikających z zastosowania przemocy fizycznej wobec pokrzywdzonego, także nie pochodzących z jego ręki, przy czym nie można tracić z pola widzenia, że to właśnie ten oskarżony zapoczątkował atak na A. R. i co prawda wyeliminował ze zdarzenia siekiere, ale w ten		

sposób, że wyrwał ją z ręki pokrzywdzonego, uniemożliwiając mu odstraszenie nią napastników. Nie uznano natomiast za miarodajne twierdzeń z wyjaśnień K. D., jakoby miał obawiać się młodszych współoskarżonych i działać pod ich presją, więc ta kwestia nie mogła być rozważana jako okoliczność mająca łagodzący wpływ na wymiar kary dla tego oskarżonego. Sąd meriti poczytał na korzyść K. D. znacznie mniejszy od oskarżonych D. C. i P. L. zakres zastosowanej przez niego osobiście przemocy w stosunku do pokrzywdzonego, jak również wyrażenie skruchy i żalu oraz pozytywne opinie o oskarżonym z miejsca zamieszkania i z jednostki penitencjarnej. Wziąwszy pod uwagę wskazane okoliczności, w tym jednak istotną przewagę czynników przemawiających za obostrzeniem kary ferowanej względem K. D., a także konieczność zrealizowania przez karę jej funkcji zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do osoby oskarżonego będącego multirecydywistą, wymierzonej mu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie można uznać za rażąco, niewspółmiernie surową. Dlatego zarzut nie został uwzględniony.

Wniosek

O wymierzenie oskarżonemu kary znacznie łagodniejszej.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd odwoławczy nie stwierdził nadmiernej surowości kary wymierzonej w tej sprawie oskarżonemu K. D., wobec czego nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób postulowany w apelacji jego obrońcy.		
3.15.	Zarzut 1. z apelacji obrońcy oskarżonego T. Ł.: obraży prawa procesowego, a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającej na oparciu wyroku jedynie na części materiału dowodowego i dokonania oceny materiału dowodowego w sposób dowolny, w zasadzie wyłącznie w oparciu o niespójną wewnątrznie relację świadka S. B. (1), co doprowadziło Sąd I instancji do błędnego ustalenia, że to oskarżony T. Ł. wskazał pozostałym oskarżonym osobę A. R. jako sprawcę swego pobicia, a także że to oskarżony T. Ł. zaprowadził do mieszkania pokrzywdzonego pozostałych oskarżonych i S. B. (1).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut ten nie został uznany przez sąd odwoławczy za zasadny. Zgodnie z przepisem art. 410 k.p.k. podstawę wyrokowania przez sąd w postępowaniu karnym może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co oznacza, że sąd podczas orzekania musi mieć na uwadze wszystkie dowody ujawnione w trakcie przewodu sądowego, jednakże nie jest to równoznaczne z koniecznością wydania wyroku zgodnego z wszystkimi dowodami,		

gdyż najczęściej jest to niemożliwe z powodu wzajemnej niezgodności dowodów potwierdzających różniące się od siebie wersje przebiegu rozpatrywanych wydarzeń. W niniejszej sprawie sąd meriti miał w polu widzenia całokształt materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie i dokonał jego prawidłowej oceny, nie naruszającej dyspozycji przepisu art. 7 k.p.k., po czym oparł swe orzeczenie na tych dowodach, którym trafnie przypisał walor wiarygodności. Jak już była mowa wcześniej, w szczególności w punkcie 3.4 niniejszego uzasadnienia, sąd I instancji słusznie uznał za wiarygodne złożone w tym postępowaniu zeznania świadka S. B. (1), które wbrew twierdzeniom apelującego cechowały się niezmiennością w odniesieniu do głównych faktów mających istotne znaczenie w tej sprawie. Do tych przedstawionych już rozważań i argumentacji przemawiającej za prawidłowością oceny przez sąd meriti zeznań S. B. (1) trzeba w tym miejscu odesłać. Dodać przy tym wypada, że świadek S. B. konsekwentnie też zaprzeczała, aby w trakcie napaści na pokrzywdzonego T. Ł. użył wobec niego jakiegokolwiek przemocy. Takiej konsekwencji brakowało natomiast w wyjaśnieniach T. Ł., który podczas pierwszych przesłuchań w charakterze podejrzanego w tej sprawie wykluczał, aby poszedł do mieszkania pokrzywdzonego w towarzystwie pozostałych oskarżonych i S. B. (1), a w późniejszych wyjaśnieniach twierdził, że był tak pijany, że nie pamięta, co działo się wieczorem i w nocy z 5 na 6 lutego 2021 roku. Ponieważ sąd I instancji przekonująco

przedstawił, dlaczego uznał zeznania S. B. (1) za wiarygodne i to na nich oparł kluczowe ustalenia faktyczne w tej sprawie, a zaprezentowana argumentacja pozostawała w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz nie była sprzeczna ze wskazaniami płynącymi z doświadczenia życiowego, dokonana przez sąd meriti ocena całokształtu materiału dowodowego spełniała wymogi ujęte w art. 7 k.p.k., mieszcząc się w granicach swobodnej, sędziowskiej oceny dowodów i nie pozwalając na uznanie jej za ocenę zupełnie dowolną i nieuprawnioną. Dlatego sąd II instancji nie podzielił twierdzeń zawartych w tym zarzucie odwoławczym, że doszło w ramach rozpoznania tej sprawy w I instancji do obrazy przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku wydanego przez Sąd I instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zarzut odwoławczy nie został uznany za zasadny, więc nie było powodów, aby przychylić się w powiązaniu z tym zarzutem do wniosków odwoławczych sformułowanych w apelacji obrońcy T. Ł..		

3.16.	Zarzut 2. z apelacji obrońcy oskarżonego T. Ł.: błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych za podstawę skarżonego wyroku polegającego na uznaniu, że T. Ł. był świadomym uczestnikiem pobicia A. R., bądź też że mógł przewidzieć skutki udania się oskarżonych do mieszkania A. R., w sytuacji, w której oskarżony był zamroczony alkoholem i nie był w stanie ocenić, do czego doprowadzi wizyta w mieszkaniu A. R., ani jakie były zamiary pozostałych osób się tam udających.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Jak wynika z nie budzącej wątpliwości opinii biegłych lekarzy psychiatrów (k. 1605-1607) oskarżony T. Ł., u którego stwierdzono zespół zależności alkoholowej, w chwili przypisanego mu czynu znajdował się w stanie po spożyciu alkoholu, czego skutki mógł i powinien był przewidzieć. Zatem w myśl przepisu art. 31 § 3 k.k. nie znajdują wobec niego zastosowania przepisy art. 31 § 1 i 2 k.k. mówiące o wyłączonej albo ograniczonej w znacznym stopniu możliwości rozpoznania znaczenia swoich czynów lub pokierowania swym postępowaniem spowodowanej wprowadzeniem się w stan nietrzeźwości przez oskarżonego, co oznacza, że ponosi on pełną odpowiedzialność karną za swoje czyny, których dopuścił się po spożyciu alkoholu czy nawet znajdując się w stanie upojenia lub zamroczenia alkoholem.		

W rozpatrywanej sprawie, na podstawie słusznie uznanych za miarodajne zeznań świadka S. B. (1), sąd I instancji ustalił, że oskarżony T. Ł. znajdujący się w stanie po spożyciu alkoholu, będąc w towarzystwie (...) spotkał D. C. oraz P. L. i wypytywany był przez tego ostatniego, kto spowodował widoczne u oskarżonego obrażenia okolic oka. Oskarżony T. Ł. początkowo wzbierał się wyjawić, kto podbił mu oko, lecz w końcu powiedział, że uczynił to A. R., a następnie zaprowadził pozostałych oskarżonych do mieszkania pokrzywdzonego. Sąd I instancji zasadnie przyjął, że już idąc tam, oskarżony T. Ł. musiał zdawać sobie sprawę, że pozostali oskarżeni nie udają się tam z pokojową wizytą, gdyż deklarowali, że chcą "wyjaśnić" kwestię podbicia oka T. Ł.. Następnie T. Ł. był obecny podczas wydarzeń, które rozegrały się w mieszkaniu pokrzywdzonego, widział eskalację przemocy zastosowanej wobec A. R. przez współoskarżonych i chociaż sam go nie uderzył, to nie próbował współoskarżonych powstrzymać, a nadto ujawnił swój stosunek do całego zajścia, mówiąc do pobitego pokrzywdzonego, że mógł go wcześniej nie uderzać. Wskazywało to na akceptację przez oskarżonego T. Ł. i współuczestniczenie w całości działań podjętych przez wszystkich oskarżonych wobec A. R. w nocy z 5 na 6 lutego 2021 r., co uzasadniało przypisanie mu udziału w pobiciu pokrzywdzonego w rozumieniu art. 158 k.k., jak to trafnie przyjął sąd I instancji w zaskarżonym wyroku, powołując się w jego uzasadnieniu na utrwalone w orzecznictwie sądowym poglądy wskazujące na możliwość uznania za winnego popełnienia przestępstwa

z art. 158 § 3 k.k. także tego, kto bezpośrednio nawet nie naruszył w czasie zajścia nietykalności cielesnej pokrzywdzonego. Zaznaczyć jednak trzeba, że trafnie wskazywał Sąd Najwyższy (np. w wyroku z 5 kwietnia 2017 r., sygn. III KK 428/16, LEX nr 2307108), iż dla realizacji znamienia "wzięcia udziału w pobiciu" innej osoby nie jest wystarczająca sama obecność na miejscu zdarzenia, podczas którego inna osoba stosuje przemoc fizyczną grożącą co najmniej spowodowaniem średniego uszczerbku na zdrowiu, tylko ów udział musi polegać na umyślnym, aktywnym zaangażowaniu w pobicie. Działania mające charakter takiego udziału, jeżeli nie polegają na stosowaniu przemocy fizycznej, muszą być funkcjonalnie powiązane z zastosowaniem tej przemocy, w sposób istotny ją warunkując. W tym przypadku zaprowadzenie współoskarżonych przez T. Ł. do mieszkania pokrzywdzonego, obecność podczas pobicia i uświadomienie przezeń pokrzywdzonemu powodu tej napaści stanowiło istotne współuczestnictwo w całym zdarzeniu przestępnym, uzasadniające przypisanie oskarżonemu T. Ł. udziału w pobiciu A. R. będącym przedmiotem niniejszego postępowania.

Z tych wszystkich względów omawiany zarzut uznano za niezasadny.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku wydanego

zasadny

częściowo zasadny

przez Sąd I instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd odwoławczy nie uznał omawianego tu zarzutu za zasadny, więc nie było powodu, aby w związku z nim należało zmienić lub uchylić kwestionowany wyrok Sadu Okręgowego w Katowicach.		
3.17.	Zarzut 3. z apelacji obrońcy oskarżonego T. Ł.: błędnych ustaleń stanu faktycznego, które miały wpływ na wynik sprawy, polegających na niezasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji nieuprawnionej tezy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że zachodzi związek przyczynowy między pobiciem A. R. w dniu 5/6 lutego, a jego śmiercią w dniu 13 maja 2021 r., podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że przyczyną śmierci A. R. była niewydolność krążeniowo-oddechowa, pokrzywdzony przez kilka dni po pobiciu funkcjonował normalnie, spożywał alkohol, nie korzystał z pomocy lekarza. Ponadto z opinii biegłych wynika wprost, że przyczyna śmierci A. R. jest konsekwencją licznych, poważnych zakażeń przebytych w szpitalu, a co więcej nie można ustalić, jakiej jakości opiekę otrzymał pokrzywdzony w szpitalu i czy doszło w tym zakresie do uchybień.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Ten zarzut również nie został uznany za zasadny przez sąd odwoławczy. Zagadnienia podnoszone przez obrońcę w treści zarzutu i argumentacji przedstawionej na jego poparcie zostały już szczegółowo omówione w punktach 3.1 oraz 3.12 formularza niniejszego uzasadnienia i nie ma potrzeby ich powtarzania, a wystarczające jest odesłanie do nich w tym miejscu. Zaakcentować jedynie jeszcze raz można, że z uzyskanej w toku postępowania przed sądem I instancji i nie budzącej wątpliwości co do swej fachowości czy rzetelności opinii biegłej z zakresu epidemiologii i medycyny środowiskowej dr n. med. A. M. wynikało, iż to nie zakażenia szpitalne bądź ich skutki były przyczyną zgonu A. R., u którego zresztą w dniu 12 maja 2021 r. nie wykryto już występujących wcześniej drobnoustrojów chorobotwórczych. Przyczyną śmierci pokrzywdzonego była pozostająca w związku przyczynowym z wcześniejszymi obrażeniami mózgowiczaszki, powstałymi w rezultacie pobicia, niewydolność krążeniowo-oddechowa, natomiast leczenie infekcji szpitalnych oraz zapewniana w szpitalu opieka lekarska były prawidłowe.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku wydanego przez Sąd I instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Niezasadność wniosku nie dawała podstaw do zmiany albo uchylecia zaskarżonego orzeczenia.		
3.18.	Zarzut z punktu 2. apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej: rażącej niewspółmierności orzeczonego środka kompensacyjnego, wynikającej z orzeczenia wobec wszystkich oskarżonych solidarnie zbyt niskiego zadośćuczynienia, w stosunku do krzywdy, jaką poniosła skarżąca w związku ze śmiercią jej syna w wyniku brutalnego pobicia ze skutkiem śmiertelnym przez oskarżonych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd odwoławczy uznał, że podniesiony w apelacji przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej zarzut rażącej niewspółmierności zadośćuczynienia orzeczonego wyrokiem sądu I instancji na jej rzecz solidarnie od wszystkich oskarżonych jest trafny i zasługuje na uwzględnienie. Zasądzona kwota zadośćuczynienia w wysokości 50.000,- złotych w istocie pozostawała nieadekwatna do rozmiaru krzywdy, jakiej doznała I. R. w związku z popełnieniem przez oskarżonych na szkodę jej syna A. R. przestępstwa pobicia, którego następstwem okazała się śmierć pokrzywdzonego. Oczywiście nie jest możliwe dokładne przeliczenie		

na środki finansowe rozmiarów cierpienia oskarżycielki posiłkowej wynikających z popełnienia rozpatrywanego przestępstwa na szkodę A. R., jednakże zasądzone w tym zakresie zadośćuczynienie winno być adekwatne do stopnia wyrządzonej krzywdy. Była ona tym przypadku z pewnością dojmująca, wiązała się wszakże z nieodwracalną utratą syna przez matkę, która go wychowała, opiekowała się nim, pomagała mu w życiu codziennym, w szczególności w chorobie, leczeniu i rehabilitacji związanej z transplantacją serca, jaką pokrzywdzony przeszedł dwa lata wcześniej, a ponadto wiązała się ze świadomością bólu i cierpień fizycznych, jakich doznał pokrzywdzony na skutek pobicia we własnym mieszkaniu przez oskarżonych, a także rozciągała się na długi okres troski i niepewności o życie syna pozostającego przez około trzy miesiące w szpitalu w stanie śpiączki. Krzywdy wynikających z tych okoliczności nie rekompensuje, w ocenie sądu odwoławczego, w wystarczającej mierze kwota zadośćuczynienia przyznanego przez sąd I instancji oskarżycielce posiłkowej. Nie przekonuje także argumentacja oparta na założeniu, że oskarżeni nie zdołaliby uzyskać w sposób uczciwy kwoty zadośćuczynienia w większej wysokości, skoro przynajmniej oskarżeni P. L. i D. C. są osobami młodymi, mogącymi w przyszłości podjąć dochodową pracę zarobkową.

Sąd II instancji uznał więc, że kwota zasądzona w tym przypadku zadośćuczynienia winna być przynajmniej dwukrotnie wyższa, wobec czego zmienił zaskarżony wyrok w jego punkcie drugim, podwyższając kwotę

zadośćuczynienia orzeczonego solidarnie od wszystkich oskarżonych do wysokości 100.000 złotych, która to wartość będzie już mogła zostać uznana za realnie rekompensującą rozmiar doznanej przez oskarżycielkę posiłkową krzywdy.

Jednocześnie zasądzenia wyższego zadośćuczynienia nie uznano za zasadne, biorąc pod uwagę podniesione i trafnie uwzględniane przez sąd meriti okoliczności dotyczące postawy samego pokrzywdzonego, jego trybu życia, a także dobrowolnego zaniechania przez niego skorzystania z pomocy lekarskiej w pierwszych dniach po pobiciu. Należało też mieć na względzie, że syn oskarżycielki posiłkowej był już osobą dorosłą, prowadzącą odrębne życie i własne gospodarstwo domowe, zaś jego matka przed zdarzeniem przez dłuższe okresy przebywała z dala od niego, zarabkując za granicą.

Wniosek

O orzeczenie wobec wszystkich oskarżonych solidarnie nawiązki na rzecz oskarżycielki posiłkowej w kwocie 5 000 000,00 zł

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z przyczyn opisanych przy odnoszeniu się do zarzutu sąd II instancji uznał wniosek za zasadny jedynie w części obejmującej podwyższenie kwoty zadośćuczynienia do wysokości 100.000,- złotych.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok został utrzymany w mocy w zakresie pozostałym poza dokonaną zmianą wysokości zadośćuczynienia zasądzonego od oskarżonych na rzecz oskarżycielki posiłkowej.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych, oskarżyciela publicznego i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, za wyjątkiem zarzutu odnoszącego się do zadośćuczynienia, nie zostały uznane za zasadne, a sąd odwoławczy nie stwierdził podstaw do dalszej ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia z urzędu.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmieniono zaskarżony wyrok w jego punkcie 2 poprzez podwyższenie do 100.000,- złotych kwoty zadośćuczynienia orzeczonego solidarnie od wszystkich oskarżonych na rzecz I. R..	
Zwięźle o powodach zmiany	

Powody tej zmiany zostały wyczerpująco przedstawione w punkcie 3.18 niniejszego uzasadnienia.

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

5.3.1.1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

5.3.1.2.1.

Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

5.3.1.3.1.

Konieczność umorzenia postępowania

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia

5.3.1.4.1.

art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3, 4 i 5	Zasądzenie wynagrodzenia od Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu oskarżonego T. Ł. - adw. A. K. oraz oskarżonego K. D. - adw. M. K., a także na rzecz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej - adw. J. L. w kwotach po 738,- złotych (w tym VAT) oparte zostało na przepisach art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 11) k.p.k., a jego wysokość wyliczono zgodnie z przepisami § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz.18, z późn. zm.) przy ich interpretacji wg stanu prawnego na dzień wyrokowania przez sąd II instancji, tj. 8 grudnia 2022 r.
6	Oskarżeni zostali zwolnieni w całości od obowiązku uiszczenia przypadających od każdego z nich kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie przepisu art. 624 § 1 k.p.k., ponieważ z uwagi na ich aktualną sytuację majątkową oraz orzeczone prawomocnie wobec nich kary pozbawienia wolności uiszczenie tych kosztów byłoby dla nich zbyt uciążliwe.

7. PODPIS
S.S.A. Mirosław Ziąja S.S.A. Robert Kirejew S.S.A. Małgorzata Niementowska

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Oskarżycielka posiłkowa		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia o karach pozbawienia wolności wymierzonych wszystkim oskarżonym oraz o zasądzonym solidarnie od wszystkich oskarżonych na rzecz oskarżycielki posiłkowej środka kompensacyjnym w postaci zadośćuczynienia.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięć dotyczących tego oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	3	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. C.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku dotyczących tego oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.14. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot apelację	wnoszący	Obrońca oskarżonego T. Ł.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku dotyczących tego oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana